

PARAULES DE VIDA

Marta i Maria

En l'evangeli d'aquest diumenge escoltem la coneguda escena de l'acolliment del Senyor en Betània per part de Marta i Maria, les germanes de Llàtzer. Les dues reben al Senyor amb l'alegria de sentir-se honorades per la seua presència. En tot el que fan estan manifestant l'amor que senten cap a Ell, però cadascuna té una prioritat diferent: mentre Marta s'ocupa de preparar les coses necessàries per atendre'l dignament i s'afanya amb el servei; Maria, asseguda als seus peus, es dedica a escoltar la seua Paraula. Davant la queixa de Marta perquè la seua germana no l'ajuda, el Senyor li respon d'una forma sorprenent: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà presa» (Lc 10,41-42).

Pel relat de la resurrecció de Llàtzer deduïm que Marta tenia una personalitat més espontània i decidida que Maria. En sentir que el Senyor venia a visitar-les per la mort del seu germà, «sortí a rebre'l». Maria, en canvi, «es quedà a casa» (Jn 11,20) i només va acudir al lloc on estava enterrat quan la seua germana li va dir que el Senyor la cridava (Jn 11,28-29). Moguda per un sentiment de confiança i de familiaritat amb Jesús, Marta es dirigí al Senyor dient-li que, si hagués estat allí el seu germà no hauria mort, però que sabia que tot el que demanés a Déu, Ell ho concediria. Aquestes paraules de Marta van ser el començament d'un diàleg amb Crist que va culminar amb una de les confessions de fe més grans que trobem en el Nou Testament: «Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món» (Jn 11,27).

La correcció de Jesús a Marta no és una censura al que ella està fent; constitueix una invitació dirigida a tots nosaltres perquè ens preguntem per allò que fem en la vida, per com ho fem i pel sentit que donem a les nostres accions. No es tracta que tinguem una actitud passiva davant les necessitats

de les persones, sinó que visquem el servei als altres i les exigències del nostre compromís cristià lliures de tota inquietud que ens pugui llevar la pau. El Senyor no li retrau a Marta la seua actitud de servei. Li fa notar que la viu de tal manera que està «preocupada i neguitosa».

L'observació del Senyor ens situa davant la qüestió del sentit del nostre actuar, del nostre treball de cada dia, de les nostres preocupacions i inquietuds. El nostre món ens impulsa a un estil de vida que ens porta amb freqüència al nerviosisme i estrès, perquè ens impedeix gaudir de la tranquil·litat necessària per a reflexionar i preguntar-nos per les motivacions del que fem. Sovint no som conscients que moltes de les coses que ens causen preocupacions i inquietuds en realitat són innecessàries, i ens desvien d'allò que és essencial i important per a la nostra vida. Maria havia triat la part millor perquè el seu cor estava centrat en el Senyor; la seua presència l'havia omplert d'alegria. Per a ella el més important en eixe moment no eren les coses, sinó escoltar a Jesús i acollir la seua Paraula.

En un món que ens ofereix tants missatges que ens lleven la pau; en el qual el nostre ritme de vida tantes vegades frenètic ens dificulta parar atenció a la Paraula de Jesús, el veritablement necessari és asseure'ns als seus peus per alimentar-nos d'ella. Només així el nostre compromís en favor dels altres tindrà sentit i les preocupacions de la vida de cada dia no ens trauran la pau.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

Les encíclicques papals

Hi ha dues encíclicques papals després del Concili Vaticà II que afecten especialment a la bioètica: l'encíclica *Evangelium Vitae* de sant Joan Pau II, sobre el valor inviolable de la vida humana, i l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, sobre la cura de la casa comuna.

Laudato Si', entre moltes altres qüestions que aborda, fa una afirmació que per a mi és molt il·lustrativa de la necessitat d'un abordatge integral del «bios» i l'«ethos» en permanent connexió i diàleg: «L'ambient humà i l'ambient natural es degraden junts, i no podem afrontar

adequadament la degradació ambiental si no pensem atenció a les causes que tenen a veure amb la degradació humana i social.»

La interconnexió és evident. L'ètica ens convida a tenir cura respectuosament de totes les nostres relacions per progressar humanitzadament.

Moltes vegades s'afronten les anàlisis teòriques de la realitat amb una mirada esbiaixada que no inclou els exclo-

sos. És ben sabut que l'òptica des de la qual es contempla la realitat matisa la percepció de la mateixa. El cristianisme ha convidat sempre a seguir Jesucrist en el seu moviment kenòtic d'abaixament. Només agafant la humanitat des de baix, des dels pobres i exclosos, arribarem a societats justes, humanes i felices.

«No podem deixar de reconèixer que un veritable plantejament ecològic es converteix sempre en un plantejament

social, que ha d'integrar la justícia en les discussions sobre l'ambient, per escoltar tant el clam de la terra com el clam dels pobres.»

He tractat de posar en relleu la centralitat de la persona en la tasca bioètica. I si això és així l'hospitalitat és una de les seves grans oportunitats i necessitats.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRAS DE VIDA

Marta y María

En el evangelio de este domingo escuchamos la conocida escena de la acogida del Señor en Betania por parte de Marta y María, las hermanas de Lázaro. Las dos reciben al Señor con la alegría de sentirse honradas por su presencia. En todo lo que hacen están manifestando el amor que sienten hacia Él, pero cada una tiene una prioridad distinta: mientras que Marta se ocupa de preparar las cosas necesarias para atenderle dignamente y se afana con el servicio; María, sentada a sus pies, se dedica a escuchar su Palabra. Ante la queja de Marta porque su hermana no la ayuda, el Señor le responde de una forma sorprendente: «Marta, Marta, andas inquieta y nerviosa por tantas cosas, pero solo una es necesaria. María ha escogido la parte mejor y no se la quitarán» (Lc 10,41-42).

Por el relato de la resurrección de Lázaro deducimos que Marta tenía una personalidad más espontánea y decidida que María. Al oír que el Señor venía a visitarlas por la muerte de su hermano, «salió a su encuentro». María, en cambio, «se quedó en casa» (Jn 11,20) y solo acudió al lugar donde estaba enterrado cuando Marta le dijo que el Señor la llamaba (Jn 11,28-29). Movida por un sentimiento de confianza y de familiaridad con Jesús, Marta se dirigió al Señor diciéndole que, si hubiera estado allí su hermano no habría muerto, pero que sabía que todo lo que pidiera a Dios, Él lo concedería. Estas palabras de Marta fueron el comienzo de un diálogo con Cristo que culminó con una de las confesiones de fe más grandes que encontramos en el Nuevo Testamento: «Sí, Señor, yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios que debía venir al mundo» (Jn 11,27).

La corrección de Jesús a Marta no es una censura a lo que ella está haciendo; constituye una invitación dirigida a todos nosotros para que nos preguntemos por aquello que hacemos en la vida, por cómo lo hacemos y por el sentido que damos a nuestras acciones. No se trata de que tengamos una actitud pasiva ante las necesidades de las personas, sino que vivamos el servicio a los demás y las exigencias de nuestro compromiso cristiano libres de toda inquietud que nos pueda quitar la paz. El Señor no le reprocha a Marta su actitud de servicio. Le hace notar que la vive de tal modo que anda «inquieta y nerviosa».

La observación del Señor nos sitúa ante la cuestión del sentido de nuestro actuar, de nuestro trabajo de cada día, de nuestras preocupaciones e inquietudes. Nuestro mundo nos impulsa a un estilo de vida que nos lleva con frecuencia al nerviosismo y estrés, porque nos impide gozar de la tranquilidad necesaria para reflexionar y preguntarnos por las motivaciones de lo que hacemos. A menudo no somos conscientes de que muchas de las cosas que nos causan preocupaciones e inquietudes en realidad son innecesarias, y nos desvían de lo que es esencial e importante para nuestra vida. María había escogido la parte mejor porque su corazón estaba centrado en el Señor; su presencia la había llenado de alegría. Para ella lo más importante en ese momento no eran las cosas, sino escuchar a Jesús y acoger su Palabra.

En un mundo que nos ofrece tantos mensajes que nos quitan la paz; en el que nuestro ritmo de vida tantas veces frenético nos dificulta prestar atención a la Palabra de Jesús, lo verdaderamente necesario es sentarnos a sus pies para alimentarnos de ella. Solo así nuestro compromiso en favor de los demás tendrá sentido y las preocupaciones de la vida de cada día no nos quitarán la paz.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Fiesta en la «Residència Sant Miquel Arcàngel de Tortosa»

Cuando llega el buen tiempo, que en cristiano es el tiempo pascual, y en civil el mayo florido, la «Residència diocesana d'ancians Sant Miquel Arcàngel» hace festiva —como fiesta mayor— una jornada. No tiene nombre la celebración, pero sí muy seguras las maneras. Son dos: Misa y Mesa. ¡Lo que adviene cada día —capilla y comedor— pero hecho brillantemente! Cordialmente, sobretodo.

Este año 2022 tuvo lugar el pasado jueves 26 de mayo.

Al aire libre, en los exteriores que palmera y árboles socorren con su sombra, el Sr. Obispo, don Enrique, celebró la Eucaristía, nos animó en la homilía, se rodeó de los sacerdotes residentes, le acompañó devota y cómoda toda la Residencia.

A las 13 horas —hora del cotidiano yantar— la comida extraordinaria:

por su lugar (aprovechando los sombreros del parking, a la vera de la huerta, como una veintena de mesas esperando a 6 comensales); por su calidad (excelencia en el aperitivo, sobresaliente en paella, cumplido postre, picardiosa la bebida); por el cuidado-camarero de servidoras-servidores (¡matrícula de honor!).

¡Oh, casualidad! En la mañana del día de la fiesta, la prensa daba noticia de un documento que nuestros obispos —la Conferencia Episcopal Española— han dedicado a los mayores y que lleva por título «Ancianidad: tesoro de frutos y bendiciones». ¡Vaya piro-po! Creo que «Sant Miquel» pide un reparto. Aquí, el TESORO de la ancianidad son los 156 residentes y usuarios; las BENDICIONES los 82 trabajadores.

EAP

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

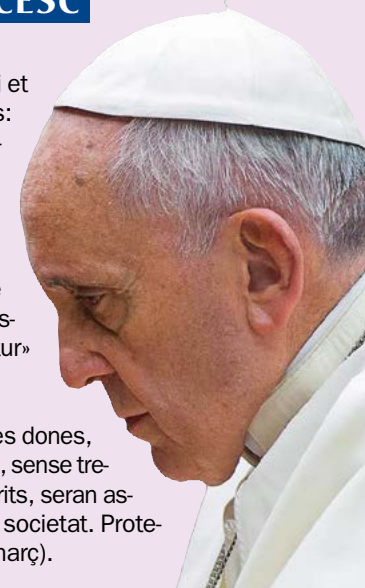

@Pontifex_es: «Demano a totes les comunitats diocesanes i religioses que augmentin els moments d'oració per la pau. Déu és només el Déu de la pau, no és el Déu de la guerra, i els que donen suport a la violència profanen el seu nom» (13 de març).

@Pontifex_es: «Les temptacions es presenten sovint sota una aparent forma de bé. El diable sempre utilitza l'engany, arriba "amb cara d'àngel". Si cedim als seus afalacs, acabem justificant la nostra falsedat emmascarant-la amb bones intencions» (14 de març).

@Pontifex_es: «Déu és Pare i et mira com el millor dels pares: no veu els resultats que encara no has aconseguit, sinó els fruits que pots donar; no porta el compte de les teves faltes, sinó que realça les teves possibilitats; no es deté en el teu passat, sinó que aposta amb confiança pel teu futur» (20 de març).

@Pontifex_es: «Pensem en les dones, en els nens, que amb el temps, sense treball, separades dels seus marits, seran assetjades pels "voltors" de la societat. Protegim-les, si us plau» (20 de març).

Confirmacions a la parròquia de Campredó

El 29 de maig, la Parròquia de Sant Joan Baptista de Campredó viua amb gran joia la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, en la celebració de l'Eucaristia dominical el Sr. Bisbe, don Enríque Benavent, impartia el sagrament de la Confirmació de 14 joves del nostre poble.

Amb la pandèmia pel mig, han estat tres cursos en preparació catequètica 15 joves de Campredó. La salut va impedir a una poder rebre-la aquest dia. Han estat tres anys de trobades amb les catequistes i el mossèn, però també de tancament i d'incertesa que a la fi s'han vist coronats amb la celebra-

ció senzilla, però a la vegada solemne i participada, de la Confirmació.

El Sr. Bisbe, seguint les lectures de la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, recordava d'una manera directa i concreta a l'assemblea que encara que el Senyor puja al cel, continua al nostre costat i ens acompanya en tot moment; als confirmands els deia també que estan cridats a ser testimonis de la seva fe en els diferents àmbits on estudien, fan esport, ...; i acabava dient-los que el seu gran testimoni ha de ser l'alegria, pròpia dels cristians que coneixen a Crist Ressuscitat i que el tenen sempre al seu costat.

Acompanyats pels pares, padrins, familiars, amics i feligresos, els joves campredonencs vivien una jornada

de festa en la família de la fe que és l'Església.

Victor Cardona

Final del Mes de Maria a la Parròquia de Sant Miquel de la Cava

El dimarts 31 de maig, a la nit, vam celebrar a la Parròquia de Sant Miquel de la Cava el final del Mes de Maria.

A les 22 h va començar l'Eucaristia presidida per Mn. Ricardo Figols, que va ser rector de la nostra parròquia i que enguany celebra els cinquanta anys d'ordenació sacerdotal. A l'homilia ens va ajudar a meditar les actituds de Maria que ens ajuden a ser millors cristians seguint el seu exemple,

explicant-nos que quan s'ajunten i es disposen dues voluntats, la de Déu i la nostra, Ell pot realitzar obres grans.

Abans d'acabar la Missa, li vam fer entrega d'un petit detall, una casulla, com agraïment per la seva entrega generosa en el ministeri sacerdotal.

En acabar, al sortir, vam compartir uns dolços i vam xerrar una mica, dialogar i cuidar la convivència.

Mn. Joan Guerola

Final del Mes de Maria amb els xiquets i xiquetes

El diumenge 29 de maig, amb els xiquets i xiquetes de catequesi, vam celebrar el final del Mes de Maria.

Ens vam trobar per celebrar l'Eucaristia a la parròquia com cada diumenge. Al moment de la presentació de les ofrenes, els xiquets van oferir una flor a la Mare de Déu, com a signe d'ofertament d'ells mateixos per es-

timar cada dia més la Mare de Déu. En acabar l'Eucaristia, amb els xiquets i xiquetes vam formar el Rosari amb globus d'heli amb l'ajuda de tots.

Una vegada fet, vam sortir al carrer i juntament amb les famílies el vam deixar anar, veient com va volar cap al cel amb les nostres pregarries.

Mn. Joan Guerola

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, màrtirs.

19. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dimecres [Jr 1,1.4-10 / Sl 70 / Mt 13,1-9]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisennand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Jr 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel,

profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Divendres [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dissabte [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303-Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant

Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18, 20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11, 1-13]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalupe; sant Xarbel Makluf, prev.; beat Josep Sala i Picó, prev., i companys mrs.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa»

Sembla que l'evangeli d'avui ens presenta un dilema entre acció i oració. Per una banda tenim Marta *molt atafegada* per obsequiar el Mestre, tan atafegada que ha perdut la pau, la calma interior i es queixa directament a Jesús: *Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir?* Aquí acusa el mateix Jesús de ser còmplice de l'actitud de Maria que *asseguda als peus del Senyor escoltava la seva paraula*. I Marta ara exigeix el Senyor: *Digueu-li, si us plau, que m'ajudi*. La situació sembla clara: hi ha feina a la casa i mentre una germana es preocupa de tot, l'altre només està pendent d'escoltar l'hoste que acaba d'arribar. La temptació nostra és la de donar la raó a Marta.

Però, què diu Jesús? *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa*. Jesús està dient que escoltar la paraula que ve de Déu, escoltar Jesús té la prioritat absoluta sobre les altres preocupacions de la vida per molt importants que siguin. El servei no s'ha de separar de la fe, ha de ser fruit de l'amor al Senyor. Si escoltem Jesús, després el servei (sempre necessari) serà més autèntic i viscut amb més pau. En aquest sentit serà un «millor» servei.

De fet, la primera lectura lloa l'actitud de servei i hospitalitat d'Abraham: *Atureu-vos amb el vostre servent, portaré aigua per rentar-vos, aniré a buscar unes llesques de pa...* El premi d'aquesta hospitalitat és: *L'any que ve tornaré aquí i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill*. El servei al germà és absolutament indispensable.

El mateix Pau parla de servir, però en aquest cas és un servei diferent: *Jo soc servidor d'aquesta Església... instruíem els homes en tots els secrets de la saviesa que ve de Déu*.

Tots hem de servir com Marta o com Pau, però el que cal fer primer és sempre escoltar la Paraula del Senyor. Llavors el servei serà autèntic, viscut amb pau i sense neguit i veient el mateix Crist en les persones que servim.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al próisme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruíem en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'Evangelio segons sant Lluç (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices.»

Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre, Sara habrá tenido un hijo.»

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; solo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada.»